

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
zastoupený Sdružením pro integraci a migraci, o.p.s.
sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2025, č. j.: OAM-960/LE-LE05-LE05-NV-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2025, č. j.: OAM-960/LE-LE05-LE05-NV-2025, jímž mu podle ust. § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyl povolen vstup na území České republiky. Doba, na kterou vstup nebyl povolen, byla podle ust. § 73 odst. 4 zákona o azylu stanovena do 27. 9. 2025.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že po příletu do Prahy se prokázal iráckým cestovním dokladem, potvrzením o podání žádosti o povolení k pobytu a o tzv. fikci pobytu ve Spolkové republice Německo. Bylo mu sděleno, že ze Schengenského informačního systému (dále jen „SIS II“) vyplývá, že mu byl uložen zákaz vstupu na území Schengenského prostoru, o čemž dříve nevěděl. Domníval se, že je jeho pobytové oprávnění platné. Až v průběhu pobytu v přijímacím středisku se dozvěděl, že mu bylo Spolkovým úřadem pro migraci a uprchlíky uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nemůže vstoupit na území členských států EU. Žalovaný měl za to, že žalobce vědomě uvedl nepravdivý údaj, když tvrdil, že jeho doplňková ochrana v Německu stále trvá. Žalobce se však proti rozhodnutí o zrušení doplňkové ochrany odvolal.
3. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že žádost o mezinárodní ochranu podal účelově. Nadále přetrvávají důvody, které mu objektivně brání v návratu do země původu.
4. Samotný fakt nelegálního vstupu nebo pobytu na území České republiky nemůže být bez dalšího kvalifikován jako skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, včetně veřejného pořádku. Zajišťovací opatření nelze uložit na základě obecného odkazu na veřejný pořádek. Bylo nezbytné posoudit, zda pravomocné odsouzení žalobce dosahuje takové intenzity, aby skutečně představovalo aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce byl X. odsouzen německým soudem k podmíněnému trestu odnětí svobody X. za trestný čin související s obchodováním s omamnými látkami. Od spáchání uvedeného trestného činu nedošlo k zahájení žádného nového trestního řízení ani k odsouzení. Žalovaný při hodnocení nebezpečnosti žalobce nezohlednil časový odstup od spáchání trestného činu, jeho chování po odsouzení a ani skutečnost, že trest odnětí svobody byl uložen podmíněně.
5. Žalovaný založil závěry o neúčinnosti zvláštních opatření na domněnce účelovosti žalobcova jednání a na tvrzení o opakovaném porušování veřejného pořádku. Žalovaný však neposoudil, zda by nebylo možné sledovaný účel dosáhnout pomocí zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný měl řádně zohlednit žalobcův zdravotní stav. Žalobce X. a vyžaduje soustavnou lékařskou péči. Příjímací středisko Praha-Ruzyně je situováno v suterénním prostoru letiště bez přístupu denního světla a je vystaveno silnému hluku z leteckého provozu. Podmínky mají negativní dopad na duševní zdraví žadatelů a je nezbytné, aby byl při rozhodování o omezení osobní svobody prováděn test proporcionality. Mělo by být přihlédnuto k důvodu zajištění a vhodnosti prostředí.
6. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o azylu, zjistil skutečný stav věci a správně určil dobu nepovolení vstupu na území ČR. Odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis. Žaloba je již bezpředmětná, protože žalobci byl dne 27. 9. 2025 povolen vstup na území. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 29. 8. 2025 byla provedena hraniční kontrola v tranzitním prostoru Terminálu 1 Letiště Václava Havla Praha, během níž se žalobce prokázal cestovním pasem Irácké islámské republiky. Byl zjištěn záznam v SIS II, na nějž se vztahuje rozhodnutí o navrácení. Žalobce nedisponoval žádnou letenkou ani palubní vstupenkou pro pokračující let. V souladu s ust. § 163 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, mu byl odepřen vstup na území ČR. Neměl platné vízum ani povolení k pobytu.
9. Dne 30. 8. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a ve stejný den byl předán do Přijímacího střediska Praha-Ruzyně.
10. Dále bylo zjištěno, že žalobci byla v Německu udělena doplňková ochrana ode dne 4. 7. 2017. Dne 13. 5. 2024 a následně 18. 2. 2025 Německo vydalo dočasné povolení k pobytu. Dne 25. 8. 2025 bylo vyhlášeno pátrání, které má být ukončeno dne 25. 8. 2028, protože se na žalobce vztahuje rozhodnutí o navrácení.
11. Žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 4. 9. 2025 uvedl, že X. požádal v Německu o mezinárodní ochranu, která mu byla udělena. Když se nacházel mimo německé území, byl mu zrušen pobyt kvůli drogové trestné činnosti. Proti rozhodnutí se odvolal. V roce X. byl v Německu odsouzen na X. odnětí svobody podmíněně kvůli obchodování s drogami. X. Dále uvedl, že X. a již rok užívá léky.
12. Během pohovoru vedeného dne 4. 9. 2025 k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že se do letadla do Prahy dostal díky německému povolení k pobytu s platností do února 2026. Plánoval strávit několik dní v ČR a v pondělí nastoupit X. do práce. Dále sdělil, že není žádný kriminálník a nechápe, proč s ním takto policie jedná. V Německu se odvolal proti rozhodnutí o zrušení pobytu. Byla mu udělena mezinárodní ochrana, která je stále platná. Dočasné povolení k pobytu mu bylo vydáno kvůli odsouzení pro drogovou trestnou činnost. Bylo mu řečeno, že mezinárodní ochrana byla zrušena, ale když bude vše v pořádku, bude obnovena. Neví, kdy byla zrušena. Podle advokáta se do 22. 9. 2025 může proti rozhodnutí o zrušení mezinárodní ochrany odvolat. V současné době se léčí, X. a je objednaný na kontrolu. X.
13. Součástí správního spisu je dále lékařská zpráva zdravotnického zařízení v Německu ze dne 25. 7. 2025, která se týká X. a která byla přeložena do českého jazyka. Zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra uvedlo ve zprávě ze dne 5. 9. 2025, že žalobce užívá lék X., kterého má dostatek asi na 40 dní. Byl poučen, aby si dle potřeby včas požádal o další léky. Podle zprávy německého zdravotnického zařízení je žalobcův stav uspokojivý. X. provedený při vstupní prohlídce v Oblastní nemocnici Kladno dne 3. 9. 2025 byl bez patologie. Podle závěru zprávy byl žalobce schopný pobytu v zařízení SUZ PŘS Praha-Ruzyně bez omezení. V případě zdravotních obtíží je ve středisku zajištěna zdravotní péče.
14. Zemský imigrační úřad v Německu vydal rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu veřejné bezpečnosti a pořádku ze dne 15. 8. 2025. Ve věci proběhlo slyšení dne 19. 5. 2025. Zemský imigrační úřad dále rozhodl, že žádost o prodloužení pobytového titulu ze dne 18. 2. 2025 se zamítá, pokud žalobce dobrovolně neopustí zemi do 22. 9. 2025, vycestování bude nucené, a zákaz vstupu a pobytu byl stanoven v délce 7 let ode dne vycestování z Německa. Pro případ deportace byl nařízen zákaz vstupu a pobytu, který bude platit po dobu 2 let ode dne faktické deportace z Německa.

15. Během doplňujícího pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu vedeného dne 19. 9. 2025 žalovaný uvedl, že podle sdělení německé strany byl žalobce zbaven doplňkové ochrany dne 4. 6. 2025 kvůli trestné činnosti. Žalobce odpověděl, že dne 20. 8. 2025 obdržel dopis, že mu byla mezinárodní ochrana zrušena. Odebrali mu doklad s platností až do roku 2026, proto je doplňková ochrana stále platná. Dopis neobdržel osobně, byl v zahraničí. Po zadržení na letišti telefonoval svému německému právníkovi a dozvěděl se o zrušení doplňkové ochrany. Žalovaný dále požádal žalobce o vyjádření ke sdělení německé strany, že má v německé databázi trestní záznamy pro X. Žalobce odpověděl, že o žádných obviněních neví a ani u soudu nebyl. Byl obviněn jen za drogovou trestnou činnost, ale vše ostatní je smyšlené. Žalovaný se žalobce zeptal, jestli chce říct, že jim německé úřady lhaly. Žalobce odpověděl, že když byl někdy vypovídat na policii, policie mu sdělila, že je věc uzavřena. Jediná vážná záležitost se týkala drog. Žalovaný reagoval, že když byl žalobce vypovídat na policii, patrně o něčem ví. Žalobce odpověděl, že o něčem ví. X. Žalobce neříká, že německé úřady lžou. Zeptal se žalovaného, z jakého důvodu si vyžádal informace z Německa. Žalovaný se zeptal, proč žalobci vadí, že si vyžádal informace z Německa, na což žalobce reagoval, že ČR je samostatný stát a neměla by si vyžadovat informace z jiného státu. Záležitost s drogami je pravdivá, vše ostatní je vymyšlené. Žalovaný připomněl, že žalobce o uvedených věcech vypovídal na policii. Žalobce odpověděl, že na výzvu se pokaždé dostavil na policii, vypovídal a policie mu sdělila, že vše uzavřela. Nic neprovedl, a proto žalovanému sdělil, že o ničem neví. Soudce v jeho trestní věci mu řekl, že má čistý trestní rejstřík, proto mu nebyl uložen trest. Žalovaný jeho tvrzení rozporoval, protože žalobci byl uložen podmíněný trest odnětí svobody. Žalobce odpověděl, že to za trest nepovažuje. X. Ohledně obvinění týkajícího se X. žalobce uvedl, že obdržel dopis, X., byl předvolán na výslech a bylo mu řečeno, že je věc skončena.
16. Žalovaný v mezidobí vydal napadené rozhodnutí ze dne 5. 9. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu.
19. Podle ust. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*
20. Podle ust. § 73 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

21. Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o azylu *ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.*
22. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu *zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*
23. Podle ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
24. Žalobce tvrdil, že se prokázal iráckým cestovním dokladem a potvrzením žádosti o povolení k pobytu. Ze správního spisu však vyplývá, že předložil pouze cestovní doklad, konkrétně lze odkázat na rozhodnutí o odepření vstupu ze dne 29. 8. 2025, protokol o předání dokumentů k osobě a výsledek šetření zpracovaného pro OAMP MV ČR. Žalovaný se na absenci německého povolení k pobytu dotázal během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že mu policie všechny dokumenty odebrala. Soud souhlasí se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti žalobcova tvrzení, protože několik podkladů rozhodnutí svědčí pouze o předložení cestovního dokladu a rovněž z obou pohovorů vedených s žalobcem je zřejmé, že pro žalovaného bylo značně obtížné získat skutečné informace.
25. Žalobce odcestoval z Německa do X. Již předtím mu byla zrušena doplňková ochrana a odvolání proti rozhodnutí nemělo odkladný účinek. Také s ním již bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, protože dne 19. 5. 2025 proběhlo ve věci slyšení. Žalobce sice nemá právní vzdělání, nechal se však zastupovat advokátem. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu na jednoznačnou otázku, zda mezinárodní ochrana stále trvá, odpověděl, že je stále platná. Poté připustil, že byla zrušena, ale nevěděl, k jakému dni zanikla. Z uvedených reakcí lze vyvodit logický závěr, že žalobce vědomě poskytl nepravdivé informace.
26. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že žádost o mezinárodní ochranu podal účelově. Soud se však se závěrem žalovaného ztotožňuje. Žalobce jako dlouholetý poživatel doplňové ochrany je obeznámen s institutem mezinárodní ochrany. Doplňková ochrana byla zrušena kvůli odsouzení pro drogovou trestnou činnost a žalobce si byl zároveň vědom probíhajícího řízení o správním vyhoštění. Žádost o mezinárodní ochranu byla podána až poté, co byl žalobci odepřen vstup na území ČR. Soudem projednávaná věc se však týká rozhodnutí o nepovolení vstupu, nikoli rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu.
27. Dále žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, zda by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.
28. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 12. 2024, č. j.: 45 A 16/2024-33, shrnul judikaturu týkající se nepovolení vstupu z důvodu možného nebezpečí pro veřejný pořádek

následovně: „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 Azs 53/2012-41, konstatoval, že oproti § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterým se zabýval rozšířený senát a který vyžaduje již realizované narušení veřejného pořádku závažným způsobem, „postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek“. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka brozby narušení veřejného pořádku, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení „závažným způsobem“. Prostor pro správní úvahu je tedy v tomto případě ve srovnání s rozhodováním o správním vyhoštění výrazně větší, což je jistě odůvodněno potřebou urychleného rozhodování správního orgánu v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti “ [zdůraznění doplněno; soud dodává, že tehdejší § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu byl obdobou nynějšího § 73 odst. 3 písm. c) téhož zákona]. Citovaný závěr připomněl Nejvyšší správní soud např. v nedávném rozsudku ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 29, a dodal, že možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevylučuje ani dosavadní bezúhonnost. Je sice pravdou, že za určitých okolností nemusí být narušením veřejného pořádku ani samotné trestní odsouzení, tak tomu však bude zpravidla v případech nedbalostních trestných činů, trestných činů spáchaných před značně dlouhou dobou či dokonce zahlazených. Nelze naopak dovozovat, že by pro naplnění důvodné domněnky, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, muselo dojít ke spáchání trestného činu či by dokonce ke spáchání trestného činu musely přistoupit další přitěžující okolnosti. Takový požadavek z judikatury Nejvyššího správního soudu ani Soudního dvora nevyplývá. Podstatné je, aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. To bylo v případě žalobce splněno. Se žalobcem lze souhlasit potud, že pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (viz např. zmíněný rozsudek č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 31, nebo rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 27, či rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67). Je možné dát žalobci za pravdu též v tom, že takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území (viz např. č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 28).“

29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k otázce nebezpečí pro veřejný pořádek uvedl, že žalobce se pokusil vstoupit na území ČR bez víza či pobytového oprávnění. V Německu mu byl uložen zákaz vstupu a pobytu. Ze záznamu v SIS II je zřejmé, že se žalobce dopustil drogové trestné činnosti a byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody X. Mezinárodní ochrana byla v Německu ukončena dne 4. 6. 2025 kvůli jeho trestné činnosti. Neplánoval setrvat v ČR a chtěl se vrátit do Německa. Veřejný pořádek tedy v minulosti porušoval v míře, která vedla k podmíněnému trestu odnětí svobody a ztrátě doplňkové ochrany. Německo jako členský stát EU mohlo přistoupit ke zrušení doplňkové ochrany pouze v případě, že se jednalo o natolik závažné trestní jednání, které bylo vyhodnoceno jako vážný zločin ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. Žalobce byl německými orgány označen za hrozbu pro veřejnou bezpečnost. Žalovaný označil žalobcovo tvrzení, že o povinnosti vycestovat a zákazu vstupu nevěděl, za nevěrohodné, protože žalobce po příletu žádné povolení k pobytu nepředložil. Žalobce se rovněž snažil oklamat žalovaného tvrzením, že doplňková ochrana stále trvá, ačkoli byla zrušena dne 4. 6. 2025.

30. Soud se s argumentací žalovaného ztotožňuje. Samotný fakt nelegálního vstupu skutečně nepředstavuje dostatečný důvod pro zajištění, je však nepochybné, že žalobce byl v nedávné době odsouzen (X.), protože úmyslně páchal drogovou trestnou činnost v Německu, která svou závažností představovala důvod pro zrušení doplňkové ochrany a správní vyhoštění. Naplnění skutkové podstaty trestného činu v nedávné době je bezpochyby nebezpečím pro veřejný pořádek; drogová trestná činnost není bagatelní, ohrožuje životy a zdraví konzumentů, sekundárně též představuje riziko pro obyvatelstvo ze strany drogově závislých a intoxikovaných; „pouhé“ podmíněné odsouzení (zvláště v kontextu dalších aspektů líčených žalovaným v napadeném rozhodnutí) nepředstavuje okolnost, kvůli níž by se v žalobcově situaci nejednalo o nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný žalobcovu situaci dostatečně individualizoval a nespokojil se pouze s konstatováním spáchání trestného činu (s. 3 – 5 napadeného rozhodnutí); požadavky evropské judikatury uvedené v žalobě byly plně šetřeny.
31. Odůvodnění žalovaného tudíž plně ob stojí; ohledně věcné správnosti dosavadní závěry potvrzují i doplňující pohovor a rozhodnutí německého Zemského imigračního úřadu o správním vyhoštění, které byly porýzeny, resp. přeloženy, až po vydání napadeného rozhodnutí.
32. Soud proto upozorňuje na žalobcovy odpovědi z doplňujícího pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Když žalovaný upozornil žalobce na jeho další problémy se zákonem v Německu, žalobce opakovaně popíral, že by se jej týkaly. Jakmile nějaký aspekt svého jednání vysvětlil, následně jej popřel či zlehčil. Žalobcova tvrzení z doplňujícího pohovoru podporují závěr žalovaného, že bylo důvodným se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.
33. Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí německého Zemského imigračního úřadu o správním vyhoštění. Zemský imigrační úřad se pečlivě věnoval otázce ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. Žalobce trestným činem porušil X. německého zákona o omamných látkách a X. německého trestního zákoníku. Trestní soud sice díky právní kvalifikaci konstatoval méně závažný případ, dané hodnocení je však třeba posuzovat s ohledem na minimální trest v délce X. Spolkový úřad BAMF hodnotil uvedené jednání jako závažný trestný čin. Podle německého Zemského imigračního úřadu lze předpokládat konkrétní riziko recidivy. Výpis ze Spolkového rejstříku trestů obsahuje trestný čin, pro který bylo rozhodnutí vydáno, a výpis z rejstříku MESTA obsahuje X., mimo jiné vyšetřovací řízení podle X. německého trestního zákoníku, které bylo zastaveno. Zemský imigrační úřad dále uvedl, že proti žalobci dosud nebylo zahájeno žádné nové vyšetřovací řízení, což však může být způsobeno rizikem zrušení podmíněného odsouzení. Profesní integraci žalobce neprokázal a nemá pozitivní a podporující sociální zázemí, které by jej mohlo odradit od páchání dalších trestných činů. Zahájení vyšetřování podle X. německého trestního zákoníku svědčí o obecném nedodržování norem. Zemský imigrační úřad dále upozornil na nutnost obecné prevence, ačkoli v žalobcově případě převažují aspekty speciální prevence.
34. Soud konstatuje, že závěry německého Zemského imigračního úřadu jsou v souladu s napadeným rozhodnutím. Mezi členskými státy EU platí v cizinecké oblasti zásada vzájemné důvěry (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j.: 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS). Německý správní orgán rovněž musel při rozhodování o správním vyhoštění prokázat, že žalobcův pobyt ohrožuje veřejnou bezpečnost a pořádek, zatímco žalovanému postačovalo důvodně se domnívat, že

by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.

35. Žalobce dále namítl nedostatečné posouzení možnosti dosáhnout sledovaného účelu pomocí zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
36. Nejvyšší správní soud v právních větech k rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j.: 1 Azs 349/2016-48, uvedl: „Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“
37. Žalobce spáchal úmyslný trestný čin, za který byl X. odsouzen, pokusil se nelegálně vstoupit na území ČR a účelově podal žádost o mezinárodní ochranu. V pohovoru také vědomě uváděl nepravdivé informace a sdělil, že se plánoval zdržet v ČR pouze několik dní a následně se vrátit do Německa. Ze správního spisu nevyplývá žádná okolnost, na jejímž základě by bylo možné předpokládat, že by žalobce spolupracoval se správními orgány při uložení zvláštních opatření, naopak z výše uvedených skutečností vyplývá jednoznačný závěr o neúčinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný odůvodnil na s. 5 napadeného rozhodnutí, proč by zvláštní opatření byla v žalobcově případě neúčinná.
38. Žalovaný věnoval dostatečnou pozornost i žalobcovu zdravotnímu stavu. Žalobce se pokusil vstoupit na území ČR dne 29. 8. 2025 a již dne 3. 9. 2025 pro něj bylo zajištěno X., protože v lékařské zprávě německého zdravotnického zařízení bylo uvedené podezření X. Žalobce v loňském roce podstoupil X. a nyní pravidelně užívá léky. Žalovaný prostřednictvím vlastního zdravotnického zařízení zjistil, že žalobce má k dispozici dostatek léčiv na následujících 40 dní. Žalobce byl rovněž poučen o možnosti požádat o další léky podle potřeby. V přijímacím středisku je dostupná zdravotní péče. Lékařská zpráva ze dne 5. 9. 2025 konstatovala, že žalobce je schopen pobytu v přijímacím středisku bez omezení.
39. Žalobce dále v žalobě upozornil na nepříznivé podmínky v Přijímacím středisku Praha-Ruzyně, žádným způsobem však nevymezil, jak by mohl krátkodobý pobyt negativně ovlivnit jeho zdravotní stav. Měl přístup ke zdravotní péči, dostatek potřebných léčiv a možnost získat další. Žalovaný jej obratem odvezl na vyšetření, které pro něj dopadlo příznivě. X., žalobce se však v minulosti úspěšně podrobil léčbě a současná péče o zdraví jej nelimituje v běžném životě. Neměl problémy s cestováním a po strávení několika dní v ČR se plánoval vrátit do zaměstnání X., proto se soud (mj. na základě lékařských zpráv) domnívá, že je jeho zdravotní stav uspokojivý a byla mu věnována náležitá pozornost. Zajištění v Přijímacím středisku je rovněž ze své podstaty krátkodobým institutem, které navíc v žalobcově případě trvalo pouze 30 dní.
40. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. října 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce